

[Pelle Voigt]

en række af de ubehagelige sager, som man har set i forbindelse med forskellige øvelser.

Vi kan jo gennemgå skadeslisterne og se på de ting, som er foregået. Vi kan også gennemgå de påstande, der er fremme om, at der faktisk i flere tilfælde sker det, at officerer retter i rapporter om de uheld, som har fundet sted, og at man ikke i tilstrækkeligt omfang, når disse rapporter udarbejdes, lytter til dem, som har været impliceret i uheldene. Det ser ud til, at forsvarsministeren er fuldstændig ubekendt med dette; hvordan han så kan være det, hvis han bare følger med i debatten i fagpressen om disse ting.

En ting undrer mig dybt og inderligt, og det er, at man efter at have fået arbejdsudvalgene vedrørende sygesikringsforholdene dysset i søvn ikke for længst fra regeringens side selv har fået løst disse problemer, men stædigt klamrer sig til en række mærkværdige argumenter, som mest går på melodien »Her går det godt, fru kammerherreinde«. Jeg hørte jo forsvarsministeren fortælle, at han var ikke bekendt med, at lægemangel på disse områder havde skabt væsentlige problemer; der var ikke kommet nogen sager frem. Jeg vil da gerne til forsvarsministerens oplysning nævne et par stykker, som har været offentliggjort i bladet Fagligt Forsvar i februar 1988.

Her er der en værnepligtig, der klager over, at han ved et fald kommer alvorligt til skade med sit knæ og har vældige problemer med det, men først efter, at hans værnepligtid er overstået og han kommer tilbage til sin egen læge, kommer han under seriøs behandling, bliver undersøgt for, hvad der er i vejen med knæet, og kommer under en behandling, som måske kan sikre, at han ikke bliver varigt skadet.

Der er i samme blad et andet tilfælde med en navngiven værnepligtig, der i december 1987 går på infirmeriet og klager over store mavesmerter. Der er ikke nogen læge til stede, men en sygehjælper. Næste dag går den pågældende igen på infirmeriet, og nu er der dukket en læge op, som mener, at den værnepligtige har mavekneb. To timer efter indlægges den pågældende på sygehuset med en sprængt blindtarm.

Dette er ikke enestående tilfælde, og de siger lidt om den standard, der hersker nogle steder.

Jeg synes, det er lidt forbløffende, at forsvarsministeren ikke er blevet gjort bekendt med disse ting. Jeg kan ikke tro, at bladet Fag-

ligt Forsvar holdes hemmeligt for Forsvarsministeriet og for forsvarsministeren, og det undrer mig lidt, at man ikke, når den slags ting kommer frem, øjeblikkelig griber ind og undersøger, hvad der er sket, men i stedet sætter kikkerten for det blinde øje og siger, at den slags forhold kender man ikke noget til. Det er efter min bedste vurdering simpelt hen et udtryk for manglende vilje til at gøre noget ved disse forhold.

Dette gælder helt tydeligt også, når det drejer sig om de værnepligtiges muligheder for at forbedre deres kostforhold. Det kan ikke være ubekendt for Forsvarsministeriet og for Forsvarskommandoen, at der er en kolossal forskel både på ernæringen og på de værnepligtiges privatøkonomi de steder, hvor de værnepligtige har været i stand til at installere et køleskab – for blot at nævne en enkelt ting – i forhold til de steder, hvor det ikke har været tilfældet. De steder, hvor man har haft muligheder som dem, der nævnes i SF's forslag her, er der jo sket en betragtelig ernæringsmæssig forbedring, og der er også sket, må jeg indrømme, en ganske betragtelig økonomisk forbedring af de værnepligtiges situation. Der kan være tale om månedlige besparelser i tusindkronersklassen, hvis man får sådanne muligheder, som der tales om her. De forsøg, der har været gennemført på disse områder inden for civilforsvaret, er, så vidt jeg har forstået, faldet ud til alles tilfredshed, og det forekommer mig simpelt hen at være halstarrighed og stædighed, at man ikke fra regeringens side vil overveje dette ordentligt og klart.

Det er jo den gennemgående tone i indlægget fra hr. Sønderby, at man efterlyser beviser for, at der er uregelmæssigheder vedrørende rapporteringen af arbejdsskader. Det må vi jo så se på i udvalget. Og hr. Bo Kristensen er af den opfattelse, at sådan nogle soldater ikke selv kan finde ud af, hvad der er godt for dem; de skal have en kost, som er sammensat af folk, der har forstand på den slags.

Jeg har jo heldigvis aftjent min værnepligt for mange år siden, men efter for nylig at have erfaret om kostforholdene i nogle af forsvarets kantiner er jeg begyndt også sådan rent fysisk at forstå, hvad det er, de værnepligtige taler om, og forstå den voldsomme utilfredshed, der er. Jeg skal minde om, at også ganske højtstående personer i dette land, som man ellers ikke plejer